

STRASTIPLNÉ CESTY LÁSKY

RAFINOVANÁ
PAST J. J. VLČKOVÁ

**RAFINOVANÁ
PAST**

Copyright © Jaroslava Vlčková, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Adéla Korbělářová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2918-0 (pdf)

RAFINOVANÁ
PAST J. J. VLČKOVÁ

I.

Nevlídne listopadové ráno zastihlo Lauru mrzutě přešlapující na přeplněné zastávce a proklínající nespolehlivého řidiče MHD. Už od probuzení měla náladu pod psa a zpoždění jejího ranního spoje k tomu ještě přispělo. Když se v dále konečně objevila silueta příjíždějícího autobusu, hluboce si oddechla, jenže brzy zjistila, že není nad čím jásat. Uprostřed hloučku stojících podmračených cestujících si o pohodlném cestování mohla nechat leda tak zdát.

„Madam, pojdte se posadit,“ nabídl jí překvapivě své místo poblíž sedící starší muž.

Pobouřená skutečností, že ji zařadil do věkové kategorie, kterou je třeba pouštět sednout, si nebrala servítky.

„Děkuji, já postojím,“ odmítla příkře.

„Jen se klidně posaďte, já už stejně vystupuju,“ trval muž na svém.

Ztěžka vstal a s obtížemi popošel ke dveřím. Jeho viditelná těžkopádnost ji trochu usmířila, podle všeho byl ještě starší, než si původně myslela, takže mu možná oči už nesloužily zrovna nejlíp.

„Tak děkuju,“ rezignovala a raději se posadila, aby na sebe ještě víc neupozorňovala. Vytáhla si čtečku, aby alespoň na

tu slabou půlhodinku jízdy z předměstí do centra unikla realitě. Předchozí mužova nabídka jí však bránila v soustředění.

Jakmile došla do kanceláře, vytáhla si zrcátko a svůj vzhled podrobila důkladné prohlídce. Na osmatřicet let jí to nepřipadalo zase tak špatné. Nevšední rysy, pikantně zvednutý nosík, na pečlivě udržované pleti ani stopy po vráskách, v dlouhých vlnitých mahagonových vlasech žádný náznak šedin. Její velkou devízou bývaly oči, sice fádňě hnědé, ale tak hluboké, že muži při pohledu do nich ztráceli hlavu. Před třemi lety však jiskra v nich pohasla a zatím se nenašel nikdo, kdo by ji znovu zažehnul. Už dobrého půl roku se jí do nich žádný muž hezky zblízka nepodíval.

Podrážděně odložila zrcátko a šla si v odrazu prosklené skříňky zkontrolovat postavu. I s tou mohla být spokojena, zdálky nebo zezadu by si ji leckdo mohl lehce splést s dívkou. To by ovšem nejprve musela změnit svůj styl oblékání, protože elegantní úzká sukně, ještě elegantnější halenka a boty na vysokém podpatku dnešním děvčatům nic neříkají. Vyrušená klapnutím otevíraných dveří se polekaně ohlédla. Byla to však jen kolegyně Kristina, přicházející dnes nezvykle brzy.

„Ahoj,“ pozdravila příchozí. „Co se děje?“ zajímala se, patrně překvapená tím, že Laura nesedí za svým stolem jako obvykle.

„Ale nic,“ odpověděla a rychle zamířila ke své židli. „Co to, že jsi tu dneska tak brzo?“

„Za to může Kamil,“ stěžovala si Kristina, zatímco si věšela kabát do skříňě. „Ráno na něj přišly chutě a vzbudil mě kvůli tomu o půl hodiny dřív.“

„Měla jsi ho poslat k šípku.“

„To nešlo, nemohla jsem ho tam tak nechat.“

„Proč ne? Určitě by si poradil i bez tebe.“

„Asi jo, ale to by mě dost mrzelo,“ zachichotala se Kristina. „Sex po ránu nemá chybu, to snad víš, ne?“

Laura popuzeně zaťala zuby, ranní milování byla jedna z věcí, kterou kdysi ve svém dlouholetém vztahu tolik postrádala. Ač byl její milenec mimořádně náruživý a po sexuální stránce velmi zdatný, vytoužený luxus, aby se vedle něj mohla i probouzet, jí dopřál jen zřídkakdy.

„Doufám, že sis to hezky užila,“ blýskla vztekle po kolegyni očima.

„Že váháš, rozparádil mě tak důkladně, že si možná užili i sousedi,“ smála se bezstarostně Kristina. Pak si však zřejmě uvědomila, že dráždit staropanenskou kolegyni takovými řečmi není zrovna moudré, a zmlkla.

I tak měla Laura hned po ránu po náladě, nejdřív ten přehnaně galantní chlap v autobusu a teď tohle! Pohled na spokojenou a viditelně dobře naladěnou kolegyni ji dopaloval, sama měla sex naposledy někdy před půl rokem, a to ještě za nic nestál. I to byl jeden z důvodů, proč tenkrát ztratila o dotyčného muže zájem, jenže její představa, že brzy potká někoho lepšího se ne a ne naplnit. Tak skvělého milence, jako byl Daniel, už nejspíš nepotká. Jenže co dělat, když se z báječného milence vyklube lhář a podvodník?

Tiše si povzdychla a pokusila se na oplátku zkazit náladu zase Kristině. Její přehnané sebevědomí nesnášela a Kristinina jistota, že ve svých dvaadvaceti letech snědla všechnu moudrost světa, ji spolehlivě vytáčela.

„Taky by sis mohla na sebe vzít aspoň občas něco lepšího,“ rýpla si.

„Jak lepšího?“ nechápala Kristina.

„Copak máš ve skříni jenom džíny?“

„V podstatě jo. Co proti nim máš? Nosí je přece všichni.“

„Jak kdo!“ ohradila se Laura dotčeně. „Viděla jsi snad v džínách někdy mě?“

„Neviděla,“ přiznala Kristina. „Ale vzít by sis je občas mohla, aspoň bys mezi nás líp zapadla,“ dodala kousavě.

Pobouřená její jízlivostí zlostně sevřela rty. Ano, svým elegantním stylem oblékání se mezi ostatními opravdu vyjímá, to ví i bez Kristiny. Ona ale přece nemůže za to, že ve státní správě panují úplně jiné zvyklosti, než jaké si osvojila během svého dlouholetého působení v nadnárodní společnosti. Tehdy byla jejím pracovním oděvem slušivá pouzdrová sukně a elegantní halenka, případně značkový kostým, dress code asistentky vrcholového manažera. Nad jejími lodičkami se závratně vysokým podpatkem by zasténal každý ortoped, ona se v nich však pohybovala s jistotou filmové hvězdy, zvyklé procházet se po červených kobercích. V takovém oblečení se cítila jako ryba ve vodě a tvrdošijně se odmítala přizpůsobit prostředí, kterým v hloubi duše opovrhovala. S faktem, že nové kolegyně považují její nákladný styl oblékání za rozmařilost a projev povýšenosti, se smířila a těžkou hlavu si z toho už nedělá.

„Nebudu chodit do práce jako honák od krav!“ namítla dopáleně.

„Já možná chodím jako honák od krav,“ ušklíbna se Kristina pobaveně. „Ale kluci po mně jedou i tak.“

Bylo to k vzteku, ale i v tom měla pravdu. Zatímco ji, vždy decentně nalíčenou a elegantně oblečenou, kolegové jen uctivě pozdravili, s tuctovou Kristinou vesele žertovali, nebo se za ní dokonce mlsně ohlédli a vůbec jim nevadilo, že vypadá spíš jako kluk. Skutečnost, že na tu rozčepýřenou holku všichni letí a o ni neprojeví zájem nikdo, považovala za vrchol nespravedlnosti.

Potvora jedna, už půl roku žije s přítelem a klidně si tu flirtuje s kdekým, ulevila si v duchu.

A jako kdyby jí sama náhoda chtěla dát za pravdu, právě v ten okamžik se ozvalo razantní zaklepání na dveře a vzápětí se na prahu objevil Tomáš, nová posila sousedního oddělení.

Vysoký a mimořádně pohledný absolvent vysoké školy vzbudil po svém nedávném nástupu mezi mladými kolegyněmi hotové pozdvižení, z jakéhosi zcela nepochopitelného důvodu mu však nejmíc padla do oka právě Kristina.

„Čau, Kiki,“ pozdravil ležérně, hned si však uvědomil faux pas, kterého se dopustil. „Dobrý den,“ dodal spěšně směrem ke starší kolegyni.

„Dobrý den,“ odpověděla mu mrazivě.

„Dáme kafe?“ obrátil se příchozí zpátky na Kristinu.

„Tak brzo?“ podivila se.

„Jo, potřebuju po ránu životabudič.“

„Tak jo, dám si ho teda taky. Nebude mít Arnošt řeči?“

„Klídek, Arni je na služebce, dneska jsem v kanclu sám.“

„Fajn, hned jsem u tebe.“

„Prima,“ usmál se.

Laura trpělivě čekala, až za ním zaklapnou dveře, aby mladá kolegyni promluvila do duše, jenže ta ji převezla. Bleskově zapnula počítač, popadla svůj hrníček a byla pryč. Objevila se až po dobré půlhodině, aniž by tušila, jak je na ni starší kolegyně nachystaná. Štěstí se ale znovu přiklonilo na její stranu, dřív, než Laura mohla začít se svým kázáním, začal jí vyzvánět mobil.

„Ahoj, mami,“ ohlásila se.

„Ahoj, Laurinko,“ oslovila ji matka stejně, jako když ještě byla malé dítě. „Jak se pořád máš?“

„Ujde to,“ odpověděla, i když ve skutečnosti proklínala svůj zpackaný život, kudy chodila.

„To jsem ráda,“ řekla potěšeně matka. „Volám ti kvůli tomu příštímu víkend. Myslíš, že bys mohla přijet už v pátek? Určitě nebudu vědět, kam dřív skočit, a každá pomocná ruka se mi bude hodit.“

Laura zoufalstvím zavřela oči, blížící se termín matčiných kulatin jí naháněl strach už řadu dní.

„To ti nedokážu říct, mami,“ řekla váhavě. „Já totiž zatím nevím, jestli vůbec přijedu.“

I na dálku poznala, jak zaskočená matka zalapala po dechu.

„Děláš si legraci? Ty nevíš, jestli přijedeš na šedesátiny vlastní matky?“ spustila.

„Samozřejmě že jo, jenom nevím kdy.“

„Jak to, že nevíš? Termín oslavy jsem ti přece řekla včas, ne?“

„To jo, jenže já se nechci setkat s Lindou a s tím jejím, to přece víš.“

Její vysvětlení matku popudilo ještě víc.

„S tím jejím!“ opakovala pohoršeně. „Můžeš mi laskavě vysvětlit, proč mu pořád tak říkáš? To sis za ty tři roky, co jsou spolu, nedokázala zapamatovat jeho jméno?“

Jméno člověka, který jí zničil život, si pamatovala zatračeně dobře, ani po třech letech ho však nedokázala vyslovit nahlas.

Matka o Lauřině averzi vůči švagrovi věděla, její příčinu ale neznala.

„Tak co?“ naléhala.

„Víš přece, jak ho nesnáším,“ zamumlala.

„To vím, ale snad se pro jednou přemůžeš, ne? Když už ne kvůli svojí sestře, tak aspoň kvůli mně.“

„Musím si to rozmyslet.“

„Tak ty si to musíš rozmyslet!“ vzplanula matka. „A to se ani trochu nestydíš? Necháš se přemlouvát a prosit, abys milostivě přijela na moje narozeniny?“

„Za tebou přijedu ráda, ale jím se chci vyhnout.“

„Jestli si myslíš, že budu pořádát oslavu každému extra, tak na to zapomeň,“ řekla dopáleně matka. „Příští pátek přijed' a koukej se s Lindou usmířit. Dodneška nevím, kvůli čemu jste se tenkrát rozhádaly, ale ať už to bylo cokoliv, určitě je načase, abyste se spolu konečně udobrily.“

„To není jen tak, mami.“

„Jak to, že není? Záleží to přece jenom na tobě, Linda ti ruku ke smíru nabízela už několikrát. A dokonce už ti odpustila i to, že jsi jim tenkrát nepřišla na svatbu.“

„Tak ona mi to odpustila,“ ušklíbla se Laura. „Ta je ale hodná.“

„Nech si tu ironii,“ napomenula ji matka. „Copak ti není líto aspoň jejich Adélky? Nedávno jí byly dva roky a vlastní tetu vůbec nezná.“

Zmínka o malé neteři ji zasáhla. Jejich Adélky? Ne jejich, ale mojí! Mně se měla narodit!

„Tak co?“ dorážela matka.

„Dobře, mami, já teda přijedu,“ rezignovala.

Ukončila hovor, odložila mobil a chvíli tupě zírala před sebe. Na výtky, přichystané na lehkomyšlnou kolegyni, už si ani nevzpomněla. To je zase den! Nejdřív ten vlezlejší spolucestující, pak Kristininu řeči o ranním sexu a teď ještě tohle!

Ani série tří událostí však zlomyslné náhodě nestačila, po obědě totiž vtrhla do dveří třiatdvacetiletá Tereza z vedlejší kanceláře a vyhrkla: „Kiki, představ si, že Monča je v tom.“

„Ta je ale pitomá,“ ohodnotila novinku Kristina. „To si nemohla dát pozor?“

„Snažila se, ale nějak se jim to vymklo. Ten její Mára se ale náhodou docela ukázal, jakmile se vzpamatoval ze šoku, padnul před ní na kolena a požádal ji o ruku.“

„To má teda kliku,“ soudila Kristina. „Spousta mužských vezme radši nohy na ramena.“

S tím musela tiše naslouchající Laura jediné souhlasit, i ona znala jednoho, co by si byl nejraději nasazoval kondom hned ve dveřích.

„Nejsou na dítě trochu moc mladí?“ zapojila se do hovoru. „Monice bylo nedávno teprve pětadvacet, ne?“

„Jo, hezky si to zavařili,“ zasmála se škodolibě Tereza. „Ale moje máma by byla spokojená, pořád mi předhazuje, že když jí bylo pětadvacet, já už jsem šla do první třídy.“

„Musíš jí vysvětlit, že za jejího mládí byla jiná doba,“ poradila jí Kristina. „Jenom blbka by si dneska pořídila dítě ve dvaceti.“

Tereza se zarazila, patrně zvažovala, jestli se nemá místo svojí matky urazit, nakonec to ale nechala být a vycouvala z kanceláře.

„Chudák Monča,“ povzdychla si Kristina.

„Proč chudák?“ nechápala Laura.

„Zkázila si mládí, místo aby chodila v noci pařit, bude skákat kolem dítěte.“

„Aspoň na něj bude mít dostatek elánu,“ namítla.

Kristina se na ni zpytavě podívala.

„Hele a proč ty vlastně nemáš děti?“ zeptala se.

„Pořád nám to nějak nevychází,“ odpověděla vyhýbavě Laura.

„To je ale škoda, ne? Kdybys měla dítě, nezůstávala bys tu tak sama, když je ten tvůj Martin pořád někde ve světě.“

„To je fakt, jenže on chce svoje dítě vidět vyrůstat,“ namítla. „A na dálku by si ho moc neužil.“

„Neměla bys mu naznačit, že ty na dítě už moc času nemáš?“ neodpustila si Kristina malé rýpnutí.

„To nech laskavě na nás,“ odsekla Laura dopáleně.

„Jak chceš,“ řekla smířlivě Kristina a raději zmlkla.

Lauřina podrážděná reakce jen posílila její podezření, že dotyčný Martin je pouze imaginární. Nikdy nikdo neviděl jeho fotografii ze společného výletu nebo dovolené, nikdy se nestalo, že by na ni čekal před jejich úřadem nebo ji někam doprovodil. Laura jeho nepřítomnost vysvětlovala dlouhodobými zahraničními služebními cestami, její kolegyně už tomu ale přestávaly věřit.

A plným právem, zaneprázdňený přítel Martin opravdu existoval jen v její fantazii. Ona sama na tom však zase tak velkou vinu nenesla. K téhle lži ji dohnaly soucitné anebo naopak škodolibé pohledy kolegyň, spolu s jejich jízlivými dotazy, jak je možné, že ve svých osmatřiceti letech ještě nemá rodinu, nebo alespoň stálého přítele. Nechtěla jim dopřát radost přiznáním pravdy, že je sama jako kůl v plotě, nezbylo jí tedy nic jiného než si přítele vymyslet.

Nebude přece nikomu vykládat, že po zradě svého dlouholetého milence zanevřela na všechny muže a že jí trvalo skoro dva roky, než se přinutila jít s někým na schůzku. Z její strany to byl sice nesporný pokrok, jenže to k ničemu stejně nevedlo. Volných mužů přiměřeného věku bylo zoufale málo, možnost výběru byla minimální, takže žádný div, že se ani jeden ze dvou vztahů, které v posledním roce měla, nevydařil. První skončil hned po první společné noci, kdy ji dotyčný muž požádal dost nevybíravě o desetitisícovou půjčku, z druhého vycouvala po dvou měsících, kdy se ukázalo, že problémy s potencií nepramení z počáteční nervozity, jak se mylně domnívala, ale že se jedná o setrvalý stav.

Poslední půlrok žila doslova jako jeptiška, jenže na rozdíl od řádové sestry nebyl její celibát dobrovolný a vynucená sexuální abstinence jí lezla čím dál víc na mozek.

Na zpáteční cestě cítila, jak na ni doléhá deprese z nepodařeného dne. Během jízdy si navíc vzpomněla, že si potřebuje nakoupit v supermarketu, vzdáleném asi deset minut chůze od jejího bytu.

Ve vedlejší vchodu sice byla malá večerka, ve které ale kvůli nehorázným cenám nakupovala jen nějaké zapomenuté drobnosti. A dnes potřebovala velký nákup, za pokladnou zaplnila dvě papírové tašky a ještě jí v košíku zůstalo balení čtyř minerálek. Ověšená taškami vlekla nákup ulicí a cítila, jak minerálky s každým dalším krokem těžknou.

„Počkejte, já vám otevřu,“ ozvalo se za ní ve chvíli, kdy se před vchodem do domu pokoušela vylovit z kabelky klíče.

Ohlédla se a uviděla nového souseda, který se spolu s manželkou a malou dcerkou nastěhoval před pár dny do sousedního bytu. Zatím ho zahlédla jen kukátkem, když zjišťovala příčinu nezvyklého hluku na patře.

„Děkuju.“

Ochotný soused jí otevřel dveře, přidržel je, aby jimi mohla projít, a důkladně si ji přitom prohlížel. Jakmile byli uvnitř, natáhl ruku k minerálkám.

„Ukažte, já vám s tím pomůžu,“ nabídl se.

„Není třeba,“ odmítla. „Už jsem zvyklá.“

„To jste teda borec, já bych se v těch vašich botách přerazil při prvním kroku,“ řekl upřímně a dál trval na svém. „Koukejte mi to dát, jinak si budu vedle vás připadat jako buran.“

Po pravdě řečeno na hrdinství už jí mnoho sil nezbývalo a při pohledu na jeho atletickou postavu si pomyslela, že by byla pěkně hloupá, kdyby jeho nabídku nevyužila. Těžký nákup mu s úlevou přenechala, schválně se však přitom ztvářila, jako kdyby mu tím prokazovala kdovíjakou milost.

To tak, ještě aby si myslel, že ženská se bez pána tvorstva neobejde.

Jakmile došli k výtahu, zmáčkla tlačítko a přivolala výtah. Než sjel z šestého patra dolů, stihla si ochotného pomocníka nenápadně prohlédnout. A že se bylo na co koukat! Věk něco málo přes třicet, výška nejmíň sto devadesát, vypracovaná postava s širokými rameny, ruce jako lopaty. Neposlušné černé vlasy padající do čela, uhrančivé oči, pod nosem knírek, za jaký by se nemusel stydět filmový mafián ani sňatkový podvodník. Suma sumárum: ztělesněná živočišnost.

To je ale samec! Neduživí kolegové, věčně shrbení nad svými počítači se před ním můžou jít schovat, tenhle by je testosteronem podělil všechny.

Pohled na něj byl pěkný, což o to, k horním deseti tisícům však rozhodně nepatřil, oprané džíny a mikina s velkým nápisem, vykukující z rozepnuté bundy, ho řadily sotva ke střední třídě. Když si všimla, že i on po ní kradmo pokukuje, rychle odvrátila zrak a nasadila nepřístupný výraz. Jakmile nastoupili do výtahu, zmáčkla tlačítko do třetího patra.

„Vý bydlíte taky ve třetím?“ podivil se.

„Jo, něco přes rok.“

„Aha, tak to jsem rád, že jsme se tu takhle sešli, aspoň se konečně poznáváme. Se ženou pořád vybalujeme a na obcházení sousedů nemáme čas.“

„Tady to ani není zvykem, nejsme v Americe,“ odpověděla.

Výtah mezitím zastavil a dveře se otevřely.

„Děkuju,“ řekla a natáhla ruku pro minerálky.

Soused je ale nedal z ruky, odnesl je k jejím dveřím a teprve tam jí je položil k nohám.

„Vý nemáte nikoho, kdo by se vám o tyhle věci postaral?“ vyptával se, zatímco lovila z kabelky klíče.

„Nikoho nepotřebuju, stačím si sama,“ řekla nevrle.

Svou nevlídnou reakcí ho zřejmě překvapila, přesto pokračoval v konverzaci: „To je ale smůla pro všechny mužský, když o nás ty nejkrásnější ženský nestojí,“ zalichotil jí.

Zamračila se a už už se chystala odseknout něco ostrého, ale v poslední chvíli se zarazila. Za svou ochotu si příkrrou odpověď přece jenom nezasloužil. Raději tedy jen mlčky odemkla dveře a nakročila dovnitř.

„Počkejte přece, ještě jsme se nepředstavili,“ zadržel ji a napřáhl k ní ruku. „Já jsem Michal Bajer.“

Neochotně mu podala svoji.

„Laura Linhartová.“

„Moc mě těší, paní Linhartová, nebo snad slečno?“

„Slečno,“ procedila, popuzená jeho netaktní otázkou.

Ani další úsečná odpověď se ho však nijak nedotkla.

„Máte krásný jméno a skvěle se k vám hodí,“ pokračoval v lichotkách. „Musíte si dobře vybrat budoucího manžela, aby vám to nepokazil.“

Mlčky netrpělivě přešlápla.

„Když budete zase potřebovat přinést něco těžšího, dejte mi vědět,“ řekl. „Rád vám pomůžu.“

„Vážně? A co tomu řekne vaše žena?“ zeptala se posměšně.

„Určitě to pochopí, sama vždycky říká, že sousedi si maj pomáhat,“ usmál se. „Tak na shledanou, hezky si užijte zbytek dne,“ dodal a přešel ke svým dveřím.

„Děkuju.“

Sotva za sebou zavřela dveře, přitiskla na ně zevnitř zvědavě ucho.

„Ahoj, Kátó, jakpak ses dneska měla?“ uslyšela jeho hlas.

„Jako vždycky, ale ty jdeš nějak pozdě,“ uslyšela sousedčinu podrážděnou odpověď.

Zamrzelo ji, že neviděla i ji, po seznámení s jejím sexy manželem na ni byla docela zvědavá. Zatím sousedku zahlédla jen jednou, když se s malou dcerkou vracely z procházky, na tu dálku jí však neviděla do obličeje.

Uklízela nákup a snažila se nevnímat neútulné prostředí, které ji obklopovalo. Dvě malé místnosti vybavené dosluhujícím nábytkem a korunované umakartovou koupelnou byly němou připomínkou její životní prohry, kvůli které se z luxusní rezidence pro vyvolené propadla do činžáku plného lidí žijících od výplaty k výplatě. A zatímco v přepychovém bytě bydlela docela zadarmo, za tuhle noční můru musela ještě platit, a ne zrovna málo. Předražený pronájem spolknul značnou část jejího platu a to ještě musela být ráda, že vůbec něco sehnala.

Jak si teď vyčítala, že v dobách hojnosti nemyslela víc na zadní kolečka a většinu peněz bezstarostně investovala do sebe a svých zálib! Jenže tenkrát ji vůbec nenapadlo, že

stejně jako sláva jsou i peníze pomíjivé a že jednou bude za svou lehkomyšlnost tvrdě platit. Jako připomínka lepších časů jí zůstaly jen luxusní nadčasové kousky oblečení a bot, díky nimž mohla na veřejnosti dál vystupovat jako žena na úrovni. Jakmile však překročila práh svého bytu, bylo rázem po iluzi.

Po skromné večeři si uvařila kávu a posadila se k notebooku, aby si chybějící rodinu vynahradila komunikací na sociálních sítích, po hodině už ji ale i tahle zábava omrzela a šla se vykoupat. Jakmile však sáhla po vypínači, ozval se prskavý zvuk doprovázený zábleskem, po němž se celý byt ponořil do tmy.

„Sakra!“ zaklela a popaměti si šla pro baterku.

Nahození jističe bylo pro ni hračkou, problém však nevyřešilo, v bytě dál panovala tma. Vykoukla na chodbu, aby si ověřila, jestli je závada opravdu jenom u ní. Bohužel byla, světlo na chodbě svítilo a z některého z okolních bytů byla slyšet televize. Se šroubovákem v ruce odhodlaně zamířila k rozvaděči. Jenže tam narazila, na otevření plechových dvířek pouhý šroubovák nestačil. Vzteky do nich zabušila, aniž si uvědomila, jaký hluk tím způsobí. Hlasité dunění nezůstalo bez odezvy, ještě úplně nedoznělo a už se prudce rozletěly dveře sousedního bytu.

„Co se to tady sakra děje?“ houknul dopáleně Michal Bajer.

Teprve pak sklopil oči a strnul, když ji uviděl sedět na bobku před rozvaděčem.

„Proboha, co to tady vyvádíte?“ zeptal se vyjeveně.

„Promiňte, v koupelně mi praskla žárovka a vyhodila jistič až tady na chodbě.“

Šroubovák v její ruce ho poděsil.

„Proboha, ženská, proč se do toho hrabete sama?“ pustil se do ní. „Elektrika není žádná sranda, ta vás může klidně i zabít. To jste nikdy neslyšela?“

„Samozřejmě že slyšela, ale že by někoho zabil jistič, o tom teda nevím,“ bránila se uraženě.

Jako odborník sice věděl, že by se jí nemělo nic stát, i kdyby se jí nakrásně podařilo rozvaděč otevřít, odjakživa ho ale vytáčeli suverénní jedinci, kteří se do všeho hrnou po hlavě, aniž by si připustili možná rizika, a chtěl ji pro příště od podobných akcí odradit.

„Možná byste byla první. Jděte od toho!“

Zatímco se neochotně zvedala, zmizel ve svém bytě. Vzápětí se vrátil s brašnou plnou náradí. Dvířka rozvaděče otevřel raz dva a s přehledem nahodil jistič.

„Za chvíli jsem zpátky,“ zavolal do nitra svého bytu.

Zaklapl dveře a zamířil k těm jejím.

„Kde máte tu koupelnu?“ zeptal se.

„První dveře nalevo,“ procedila.

Z vestavěné skříně vytáhla novou žárovku a mlčky mu ji podala. Soused vypnul vypínač, odšrouboval kryt a vyměnil žárovku.

„Zkuste rozsvítit,“ požádal ji.

Jakmile stiskla vypínač, světlo se rozzářilo. Spokojeně našrouboval kryt zpátky a chtěl pro jistotu světlo zhasnout a znovu rozsvítit, aby si ověřil, že se závada nebude opakovat. Nevšiml si však, že zůstala stát mezi zárubněmi, a jak pozpátku zacouval ke dveřím, nechtěně do ní vrazil.

„Promiňte!“ vyhrknul omluvně a pootočil se k ní.

Její tělem projela jiskra už při nečekané srážce, a když se spolu navíc náhle ocitli v úzkém průchodu dveří takřka tělo na tělo, rozvibrovala se celá. Tváře se jí rozhořely, srdce rozbušilo, oči poplašeně tékaly ze strany na stranu.

Tak jasné signály mu nemohly ujít, chvíli se na ni mlčky díval a pak se tiše zeptal: „Ty jsi už dlouho neměla chlapa, vid?“

„Co si to dovolujete?“ obořila se na něj a rychle vycouvala ze dveří. „A laskavě mi netykejte!“

Její protesty ho však nezastavily.

„Ale no tak, za to se přece nemusíš stydět,“ pokračoval klidně dál. „Možná ti všechno nevychází, jak bys chtěla, to ale přece neznamená konec světa.“

„Děkuju za analýzu,“ ušklíbła se.

„Nemáš zač. Nechceš zbavit toho napětí?“ zeptal se a hřbetem ruky ji pohladil po tváři.

Prudce uhnula hlavou.

„Ani náhodou!“

„Sakra, ty jsi ale ve stresu! Neměla bys odmítat, udělalo by ti to dobře, věř mi. S tebou bych si dal extra záležet,“ ujišťoval ji a přikročil k ní blíž.

V záchvatu paniky před ním ustupovala předsíní tak dlouho, až se ocitla zády u zdi.

„A mám tě!“ řekl vítězoslavně a opřel se dlaněmi těsně u její hlavy o zeď.

Pokusila se uniknout z pasti, jeho lokty však byly rychlejší.

„Nechte mě!“ vyjekla. „Nebo začnu křičet!“

„Proč bys křičela, nic ti přece nedělám,“ ohradil se. „A přestaň mi už konečně vykat.“

„Tykám si jenom s tím, s kým sama chci!“ odsekla.

Ze všech sil se snažila před ním skrýt svůj zmatek a nejistotu, sama však cítila, jak marný je to boj. Odjakživa jí imponovali muži, kteří se sebou nenechali vláčet, a jeho majetnické gesto, kterým ji přišpendlil ke zdi, aniž by se jí dotkl, ji fascinovalo. Stál před ní muž s velkým M a k jejímu vlastnímu zděšení ji vzrušoval tak, že jí nevadil ani pach potu, šířící se z jeho podpaždí. Nemohla to pochopit, dřív by ji něco takového spolehlivě odradilo a teď se jí to bude dokonce líbit? Kam až to proboha dospěla? Není vůbec schopná se mu jakkoli bránit, blízkost jeho těla ji úplně paralyzuje. Místo aby ho s výrazem ledové královny odkázala do patřičných mezí a pohrozila mu policií, klidně dopustí, aby poznal, jak s ní jeho přítomnost mává.

„Tak co, dohodneme se?“ zeptal se.

„Ne!“

„Určitě ne?“

Chvilí škodolibě sledoval, jak si nervózně olizuje rozpraskané rty, pak pokrčil kolena a svým rozkrokem se otřel o její klín.

„Nechte toho!“ vypravila ze sebe ochraptěle.

„A proč? Líbí se ti to, ne?“

Znovu se zhoupnul, tentokrát o něco razantněji, a to už jí nohy začaly vypovídat službu. Celé její tělo volalo po tom, aby konečně nechal okolků a pustil se do díla.

Pro boha živého, to přece nemůže připustit, vždyť ho sotva zná!

„Řekla jsem dost! Tak už mě sakra pusťte!“

Marná snaha, byl jako v transu.

„A nemám radši víc přitlačit?“ zeptal se. „Nikdy sis nepředstavovala sex s někým, koho sotva znáš?“

Samozřejmě že si to představovala, a nejenom jednou. Něco takového si však dovolila jenom ve svých představách a dodneška byla přesvědčená, že ve skutečnosti by něco takového nikdy nepřipustila. A teď by k tomu byla klidně svolná. Muselo jí z toho celibátu už dočista hrábnout!

„Pusťte mě,“ vzlykla.

Teprve její slzy na něj zabraly, pomalu si dal ruce k tělu a odtáhl se od ní.

Ulehčeně vydechla a ostražitě sledovala, jak si bere tašku s nářadím a po očku po ní pokukuje.

„Nebude tě mrzet, že sis nedala říct?“ zeptal se.

„To teda ne!“

Neřekl na to nic, jeho posměšný výraz však jasně napovídal, co si o její odpovědi myslí.

„Jak chceš, já to s tebou myslel dobře,“ uškíbl se. „Tak dobrou noc.“

Sotva za ním zaklaply dveře, přiskočila k nim, zamkla je na dva západy a pro jistotu přidala ještě bezpečnostní řetízek. Dopotácela se do obývacího pokoje a bezvládně se složila na sedačku. Nejradši by se propadla někam hodně hluboko pod zem a už nikdy odtamtud nevylezla. Taková ostuda! Pořád si namlouvá, že bez mužských se dokáže docela dobře obejít, pak se zničehonic objeví namachrovaný samec a jí se před ním hned podlomí kolena! Neřád jeden, pár metrů od manželky si na ni takhle dovoluje a chová se k ní, jako kdyby snad byla nějaká holka z ulice. Nejhorší na tom ale je, že si to zavinila sama, trásla se před ním jako ratlík, bodejt by mu pak nenarostla ramena. Jenže copak si to může vyčítat? Jak se má člověk ovládat, když už půl roku jenom vzpomíná na rozkoše, jaké dokáže ženě přinést pouze mužské tělo plné síly!

Zavřela oči, zaklonila hlavu a pokoušela se přivolat si zpátky slastné pocity, jaké cítila, když na ni dotíral. I přes kalhoty se dalo poznat, že se nemá za co stydět, jenomže co je to platné, když ji jenom vydráždil a pak ji nechal osudu. Určitě se tím teď náramně baví. Sám je v pohodě, co nedostal od ní, dá mu jeho žena.

„Sakra práce, proč jenom jsou všichni atraktivní chlapi už zadaní!“ zasténala.

Co by za to dala, kdyby s ní náruživý milenec rázně smýknul na postel a pak se s ní miloval až do úplného vyčerpání! Proč to ta nemožná příroda tak hloupě zařídila, že se bez toho nedá obejít? Donedávna byla přesvědčená, že partnera vlastně k ničemu nepotřebuje, vymalovat byt, spravit kapající kohoutek nebo pověsit poličku je pro ni hračka, i s počítačem to umí líp než leckterý IT specialista. Jenže co je jí tohle všechno platné, když se její tělo vzpouzí a tak důrazně dožaduje uspokojení svých opomíjených potřeb, že by byla schopná vyspat se s kýmkoliv na potkání, jen kdyby ji konečně zbavil toho

nesnesitelného napětí! Mezi nohy si tiskla zmuchlaný polštář, vibrátor málem zavařila, ale nic z toho nemohlo nahradit živý mužský element. Marně se na široké posteli převalovala ze strany na stranu. Vysvobozující spánek však stále nepřicházel.

Její soused usínal na rozdíl od ní ten večer výborně. Nabuzený erotickým jiskřením mezi ním a sexuálně vyhladovělou sousedkou se domů vrátil plný odhodlání vybojovat si svůj příděl manželského sexu stůj co stůj. Startovací pozici však neměl úplně jednoduchou, protože manželka se na něj po jeho návratu domů netvářila nijak vlídně.

„Netrvalo ti to nějak dlouho?“ houkla na něj.

„Trvalo, ale nemůžu za to,“ odpověděl. „Nejdřív nemohla najít žárovku a pak jí zase přestala svítit baterka.“

Žena mu sice příliš nevěřila, ale raději to nechala být, ze zkušenosti věděla, že kdyby ho naštvála, žádné další informace by z něj už nedostala.

„Jak to u ní vůbec vypadá?“ vyzvídala.

„Čekal jsem něco extra, ale předsíň a koupelna vypadají o dost hůř než ty naše.“

„A obývací a ložnici jsi neviděl?“

„Ne, vyměňoval jsem jí žárovku v koupelně.“

„Jasně, jak jinak!“ ušklíbala se. „Tebe pustila jenom do koupelny, ložnici si šetří pro lepší, než jsi ty.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se uraženě.

„Tak, jak to říkám, je to zlatokopka na lovu, copak jsi to nepoznal?“

„Myslíš?“

„No jasně, je to na ní vidět na první pohled.“

„Odkud ty ji vůbec znáš?“ podivil se. „Já ji viděl dneska poprvé.“

„Párkrát jsem ji sledovala kukátkem,“ vysvětlila mu žena. „Stačilo mi vidět ten její kabát a kabelku, abych pochopila,

co je zač. Evidentně se snaží upoutat pozornost, aby našla kořena, co jí zajistí život v luxusu. Musí sebou ale hodit, má už skoro po sezóně. Vsaď se, že kdybys ty po ní házel očkem kdovíjak, ani si tě nevšimne, nemůže si totiž dovolit ztrácet čas s nulou, jako jsi ty. Kdepak Michálku, ta míří vysoko a taková jako my jsou pro ni vzduch.“

Její pohrdlivá slova na jeho adresu by mu jindy připadala urážlivá, dnes byl však nad věcí. Pozorně poslouchal a tvářil se neutrálně, přitom si ale myslel svoje. Právě se přece na vlastní oči přesvědčil, že se i atraktivní zlatokopka někdy ocitne v situaci, kdy kromě peněz potřebuje i něco jiného. A i slepec by poznal, že té zdejší se toho momentálně nedostává.

„Klárka už spí?“ zeptal se.

„Jo, dneska usnula docela brzo.“

„Tak na co čekáme,“ ožil. „Připrav skleničky, já se zatím vykoupu.“

„K čemu skleničky?“

„Neptej se tak hloupě, otevřeme si před spaním lahvinku. V práci jsem se vůbec nezastavil, potřebuju se před spaním trochu uvolnit.“

Ve skutečnosti mu šlo o pravý opak. Nutně potřeboval dostat do nálady ji, aby alespoň pro dnešek zapoměla na svou chronickou únavu a nevyspání a svolila k sexu, jinak reálně hrozilo, že hned tak neusne.

„Lásko moje, moc tě miluju,“ šeptal jí pak v ložnici přičinlivě.

Svémi žhavými polibky a vášnivými doteky se jí snažil připomenout dobu, kdy svůj milostný život teprve zahajovali. A kupodivu se mu to tentokrát dařilo, nejenom že se nezdráhala, ale dokonce začala spolupracovat. Svou aktivitou ho nažhavila ještě víc, měl pak co dělat, aby ji přivedl k vrcholu dřív, než explodoval sám. Krásně uvolněný se pak spokojeně díval, jak blaženě oddechuje, jenže záhy zjistil, že něco nehraje.

„Ty jsi myslel celou dobu na ni, vid’?“ zeptala se podezíravě.
Rázem byl ve střehu.

„Na koho?“ zeptal se opatrně.

„Však ty víš dobře, koho mám na mysli.“

„Nesmysl! Celou dobu jsem myslel jenom na tebe,“ ujistoval ji.

„Jenom aby.“

Její podezření, že jiskru jeho vášně zažehla jiná žena, sice úplně nerozptýlil, naštěstí pro něj však nad jejími pochybnostmi brzy zvítězilo přesvědčení, že se kandidátka na členku horních deseti tisíc nebude zahazovat s obyčejným dělníkem.

Laura šla ráno do práce jako zpráskaný pes. Měla na sebe takový vztek, že ani nevytáhla čtečku. Zdálo se jí to zbytečné, stejně by nevnímala, co čte. Na první pohled na ní bylo vidět, že ten den je lepší se jí velikým obloukem vyhnout. Kristina však byla na její výkyvy nálad už zvyklá a nic si z nich nedělala. Jenomže tentokrát podcenila situaci a brzy měla poznat, že Lauřina špatná nálada bude mít dopad i na ni. Všechno začalo těsně před polednem.

„Čau, Kikino, jdeš na oběd do jídelny?“ přišel se zeptat Tomáš.

„Kolikrát ti mám říkat, abys mi neříkal Kikino,“ zaškaredila se na něj. „Nejsem pes.“

„Jasně, Kikino,“ zasmál se kolega. „Tak jdeš?“

„Ne, dneska jsem si přinesla z domova čínu.“

„To ti teda děkuju, všichni už jsou pryč, teď abych šel do jídelny sám.“

Kristina se chvíli bavila pohledem na jeho protáhlý obličej a pak mu se smíchem navrhla: „Jestli chceš, můžeš se najíst se mnou, vzala jsem krabičku i pro tebe.“

„Jsi zlatá,“ zajásal kolega. „Tak moc díky.“

Rozesmátá Kristina se zvedla a odešla s ním do kuchyňky. Po návratu ji však čekala studená sprcha.

„Nepřeháníš to trochu?“ pustila se do ní podrážděně Laura.

„Co jako?“

„Zdá se ti normální vařit oběd kolegovi?“

„No a co? Bydlí sám a vařit neumí,“ hájila se Kristina. „Co je na tom, když mu občas něco přinesu?“

„Možná nic, pokud s tím ovšem souhlasí ten tvůj Kamil.“

Kristina zrudla.

„Kamil o tom neví,“ přiznala.

„To jsem si mohla myslet! Že se nestydíš takhle ho podvádět.“

„Copak já ho podvádím?“ ohradila se Kristina, dotčená nespravedlivým nařčením. „Tomáš je jenom kámoš.“

„Jo? Jenom kámoš? Tak proč se s ním každou chvílí někde zašíváš?“

„Já že se s ním zašívám? A kde, prosím tě?“

„Copak já vím? Pořád jste spolu někde zalezlí, jednou na kafi, jindy na svačince, teď zase na obědě. Každá záminka je vám dobrá, abyste se spolu někam zašili.“

Kristina se na ni útrpně podívala.

„Jasně, vždycky v poledne se sejdeme v kuchyňce a u mikrovlnky si to spolu rozdáme,“ řekla ironicky.

I Laura věděla, jaký zmatek bývá kolem poledne v jejich malé kuchyňce, a musela uznat, že řekla pěkný nesmysl, nahlas to ale přiznat nechtěla.

„V kuchyňce těžko, ale kdoví co všechno vyvádíte v Tomášově kanceláři, když je Arnošt pořád na cestách.“

„Ty fakt nejsi normální!“ dopálila se Kristina. „Můžeš mi laskavě říct, co tam asi tak můžeme vyvádět, když tam může kdokoli kdykoliv vtrhnout? Prostě jenom pijeme kafe a normálně klábosíme. A vůbec, co je ti vlastně po tom, co spolu

děláme, to je jenom naše věc a ty se mezi nás laskavě neplet.“

„Jak myslíš,“ ucedila Kristinina kolegyně a dala si přitom záležet, aby ta dvě slova zněla patřičně zlověstně.

Po příchodu domů si Laura zapnula počítač, aby jí po dalším nepodařeném dni vylepšil náladu facebook. Než se však stala přihlásit na svůj profil, ozval se zvonek. Udiveně vstala a šla se podívat kukátkem, kdo je za dveřmi. Světlo na chodbě svítilo, na chodbě ale nikdo nestál. Bezradně pokrčila rameny a vykročila zpátky do obývacího, vtom však zvonek zadrnčel podruhé. Znovu přiložila oko ke kukátku, nic se však nezměnilo, za dveřmi bylo pořád prázdné. Nedalo jí to, zkontrolovala bezpečnostní řetízky a opatrně pootevřela dveře. Sotva to udělala, objevila se před ní krásná kytice a za ní usměvavý obličej Michala Bajera.

„Dobrý večer,“ pozdravil. „Bál jsem se, že mi neotevřete, tak jsem se radši schoval.“

„To jste dobře udělal. Co mi chcete?“

„Přišel jsem se omluvit za ten včerejšek, choval jsem se jako idiot,“ řekl pokorně. „Na usmířenou jsem vám koupil kytku.“

Rozpačitě se kousla do rtů, vzpomínka na včerejší ponížení jí po celý den páčila jako žhavé uhlí, tváří v tvář kajícímu s kyticí v ruce však přece jenom zjihla.

„Vy se nebojíte, že vás uvidí manželka?“ zajímala se.

„Žena není doma, každou středu chodí s malou na plavání,“ odpověděl.

„Aha, a jí jste taky koupil kytku?“

„Ne, kdepak, kdybych se zničehonic přihnal domů s kytkou, asi bych si dost zavařil. Určitě by si myslela, že mám něco na svědomí.“

„Vždyť by to taky byla pravda. Nebo si myslíte, že by vás za ten včerejšek pochválila?“

„To asi ne,“ uznal a netrpělivě přešlápl. „Tak vezmete si ji? Rozhodněte se rychle, jestli mě tu takhle někdo uvidí, dostaneme se oba do řečí.“

V tom měl sice pravdu, jenže rychle se rozhodnout nebylo snadné. Květiny by si ráda vzala, to ano, za tu včerejší potupu by si je jistě zasloužila, dveře však otevřít nechce a úzkou škvírou objemnou kytici neprotáhne.

„Tak mi ji tam nechte, já si ji pak vezmu,“ navrhla.

Sousedova tvář byla jako jeden velký otazník.

„A kde ji mám nechat? To jako na rohožce? To snad nemyslíte vážně.“

„To teda myslím, dokud tam budete, dveře neotevřu.“

„Nepřeháníte to trochu? Copak se vás chystám zabít?“

„Zabít ne, spíš...“ zarazila se a zrudla.

Nebylo těžké uhodnout, co měla na jazyku.

„Toho se bát nemusíte,“ zasmál se pobaveně. „Už mi došlo, že jsem to včera přepísknul.“

„Trochu pozdě.“

„Pozdě, ale přece,“ zasmál se. „Tak už konečně otevřete ty dveře nebo tu zmrznu, vidíte přece, že jsem jenom v tričku.“

„Hm, jen dva prstíčky tam vstrčíme, jen co se ohřejeme,“ ušklíbala se. „To už jsem někde slyšela.“

„Jezinek byla přesila, já jsem tady sám.“

„To jste byl včera taky.“

„Jo, ale dneska už zlobit nebudu.“

„Jenom jestli se vám dá věřit.“

„Přisahám, že se vás ani nedotknu. Stačí?“

S tichým povzdechem odsunula řetízek a pootevřela dveře.

„No konečně,“ oddechl si, a než se nadála, byl uvnitř.

„Co to děláte?“ vyjekla vyděšeně. „Slíbil jste, že mě nebudete obtěžovat.“

„Slíbil jsem, že se vás ani nedotknu,“ opravil ji a zády zaklapl dveře. „A to taky dodržím.“

„Jenže já vám nevěřím.“

„To byste měla,“ řekl a napřáhl k ní ruku s kyticí. „Tak vezměte si konečně tu kytku, nebo úplně zvadne.“

Krásné kytice jí bylo líto, vzala si ji od něj a popošla k veštvěné skříni pro vázu. Když se však otočila zpátky, málem jí leknutím upustila na zem, nezvaný host stál těsně za ní.

„Zase začínáte?“

Rychle o krok ustoupil.

„Já? A s čím?“

„Však vy víte.“

„Nevím, o čem mluvíte,“ tvrdil drze. „Co si to takhle vyjasnit u kafe?“

„Vy se asi jen tak nevzdáváte, co?“ povzdychla si.

„To teda ne,“ odpověděl s potutelným úsměvem. „Když ucítím stopu, jdu po ní jako ohaň.“

„Teď jste mě teda fakt uklidnil.“

„Dělám si legraci, tak už se mě konečně přestaňte bát,“ řekl chlácholivě.

Neurčitý strach, který z něj měla, jí sice brnkal na nervy, přímo ohrožená se však necítila.

„Dobře, zkusím to risknout,“ povzdychla si a ukázala na dveře obývacího pokoje. „Posadte se zatím v obýváku, za chvíli přinesu tu kávu.“

O tom však nechtěl ani slyšet.

„Když už jsem se vám sem vnutil, aspoň vám pomůžu,“ nabídl se.

„Není třeba,“ odmítla.

Kdepak, ani pak se ho nezbavila, místo aby jí šel z cesty, hrnul se iniciativně za ní. V miniaturní kuchyňce se pletli jeden druhému, z jeho neustálé blízkosti byla brzy celá nesvá. Když odnášela kávu do obývacího pokoje, kráčel v těsném závěsu za ní.

„Nemůžete mě nechat aspoň chvíli v klidu?“ zeptala se ho vyčítavě.

Rychle zvedl obě ruce v obranném gestu.

„Já vám přece nic nedělám,“ ohradil se. „Snad jste si všimla, jak si dávám pozor, abych se vás ani nedotknul, ne?“

Místo odpovědi mu pokynula, aby se posadil, a sama si sedla proti němu.

„Proč jste sem vlastně přišel?“ zeptala se. „Ale hezky na rovinu.“

„Už jsem říkal. Abych se omluvil za ten včerejší přešlap.“

„Uznáváte, že jste to přehnal?“

„Jo, uznávám, mám ale polehčující okolnost.“

„Ale? A jakou?“

„Bylo mi vás hrozně líto.“

Rychle sklonila hlavu, aby neviděl její oči obrácené v sloup.

„To vám teda pěkně děkuju!“

„Počkejte, já jsem to tak nemyslel, prostě mi připadalo, že už jste dlouho sama a že byste potřebovala...“ zarazil se.

„Já vím co, nemusíte mi to vysvětlovat, ale ujišťuju vás, že se pletete, já s tímhle problémem nemám,“ tvrdila bez mrknutí oka.

Vzápětí však svá slova popřela, jakmile totiž oba sáhli po šálku s kávou a přitom se navzájem dotkli konečky prstů, poděšeně ucukla. Z jeho potouchlého úsměvu pochopila, že ji prohlédl, nahlas to však naštěstí nijak nekomentoval.

„To kafe je super, v životě jsem nepil lepší,“ konstatoval.

„Mám dlouholetou praxi,“ povzdychla si.

Napětí, které mezi nimi panovalo, se s přibývajícými minutami poznenáhlu vytrácelo. Přesto zůstávala ve střehu. Ostrážitě sledovala každý jeho pohyb a přemýšlela, jak se zachová, až po ní vyjede. Byla si jistá, že dříve nebo později to udělá, zatím ale netušila, jak by na to měla zareagovat. Včerejší hulvát

se jako zázrakem převtělil v docela příjemného muže, čímž by se však neměla nechat zmást, vždyť ještě včera se projevil jako násilník a hrubián. Jeho vzezření horkokrevného jižana je varující, kdoví čeho všeho je schopný, vznětliví lidé bývají přece nebezpeční, navíc mu svaly pod tričkem jenom hrají. Jeho vypracovaná postava budí respekt, silák jako on by ji nepochybně přemohl raz dva. Proč by ale používal násilí, když na ní nejspíš vidí, že by mu podlehla docela ochotně a ráda?

Zdánlivě nenuceně si s ním povídala, ve skutečnosti však s tlukoucím srdcem čekala, co se bude dít. Její přesvědčení, že muž jako on dokáže ženě poskytnout rozkoše všeho druhu, se pomalu měnilo v jistotu, jenže zjištění, že s takhle pohledným a bezesporu i vášnivým milencem by cesta do ráje byla rychlá a přímočará, jí momentálně nebylo nic platné. Minuty plynuly jedna za druhou a nečekaný návštěvník se k ničemu neměl.

„Dík za kafe, ale musím už jít, žena se brzy vrátí,“ prohlásil najednou a vstal.

Potlačila v sobě vlnu zklamání a zvedla se, aby ho doprovodila.

„Tak co, dodržel jsem slovo, že se vás ani nedotknu?“ zeptal se s rukou na klice.

Mlčky přikývla.

„A můžu teď udělat výjimku?“

Ale, ale! Že by přece něco? Specializuje se snad na sex na stojáka?

„Tak co?“ naléhal.

Plná očekávání a zároveň neurčitého strachu z toho, čeho se od tohoto sexy muže dočká, zase jen němě kývla. Soused se usmál, uchopil její ruku, zvedl ji a zlehka políbil.

„Děkuju za prima večer,“ řekl. „Dobrou noc.“

Než se stačila vzpamatovat, zaklaply za ním dveře. Zády se bezvládně opřela o studenou zeď a chladila si o ni své rozpálené tělo.

Co si má proboha o jeho jednání myslet? Z arogantního pitomce se vyklubal sympaťák, jenže co je to platné, když jenom podráždil její fantazii a pak ji klidně ponechal osudu.

„Proboha, co mám dělat, tohle už se nedá vydržet?!“ zaúpěla zoufale.

II.

Znepokojená vzrůstajícím počtem nezpracovaných dopisů se při pondělku odevzdaně pustila do jejich vyřizování a ani si přitom nevšimla, jak ji Kristina po návratu od Tomáše probodává pohledem.

„Řekla jsem vedoucí, že bych se chtěla přestěhovat jinam!“ ozvala se znenadání.

Z jejího zlověstného výrazu sice vytušila, oč se jedná, ale na očekávaný střet se necítila dostatečně v kondici. Raději se mu tedy pokusila vyhnout.

„A proč?“ zeptala se.

„Protože nechci sedět s takovou mrchou, jako jsi ty,“ vzplála Kristina.

Taková drzost! Něco takového si přece nenechá líbit!

„Co si to dovoluješ?“ vyjela Laura.

Mladší kolegyně se však nezalekla.

„Já že si dovoluju? A co ten tvůj podraz? To se ani trochu nestydíš?“

„Nevím za co.“

„Jo tak ty nevíš!“ ušklíbala se Kristina. „A že jsi žalovala Tomovu vedoucímu, že za mnou Tomáš pořád chodí, to není

nic? Tvrдила jsi mu, že mě chce přebrat Kamilovi, a chtěla jsi po něm, aby mu to zatrhnul.“

Teď už šlo do tuhého a zapírat nemělo smysl.

„A copak to není pravda? Kdo se má na vás pořád dívat! Nevynecháte jedinou příležitost, abyste se spolu někde sešli.“

„Co to meleš za nesmysly!“ zuřila Kristina. „Tom je jenom kámoš a teď má kvůli mně malér. Můžeš mi laskavě říct, co všechno jsi jeho šéfovi navykládala, že se do něj tak brutálně pustil?“

„Jak brutálně?“

„Nejspíš ho vytočilo, že kromě pracovních problémů musí řešit i tyhle pitomosti, protože Tomovi dost drsně připomněl, že je ve zkušební době. Dokonce mu vyhrožoval, že ho může ze dne na den vyhodit! Chápeš vůbec, jak jsi mu zavařila?“

„Mně nic nevyčítej, zavinila jsi to sama, nemáš s ním flirtovat, když jsi zadaná.“

Kristina se vítězoslavně ušklíbla.

„Jasně! O to tady celou dobu jde, vid? Nemůžeš přenést přes srdce, že já bych měla dva kluky, když ty nemáš ani jednoho.“

„Plácáš nesmysly,“ rozčílila se Laura. „A co Martin?“

„Samozřejmě, tvůj Martínek, na toho bych zapomněla,“ řekla ironicky Kristina. „Prosím tě, vzpamatuj se! Snad si nemyslíš, že těm tvým povídkám o něm někdo věří? Nebuď trapná a radši přiznej barvu.“

To bylo ovšem to poslední, co byla Laura ochotná udělat, vyhrocená situace však v té chvíli vyžadovala těžší kalibr než pohádku o Martinovi.

„S Martinem už nejsem, to je pravda, zato už dva měsíce chodím s Michalem,“ řekla triumfálně.

Domnívala se, že tím kolegyni vyrazí dech. Dopálená Kristina jí však nevěřila ani půl slova.

„Nechceš s tím lhaním už konečně přestat? Kdyby to byla pravda, nebyla bys věčně tak podrážděná a protivná. Všichni vidíme, jak ti samota leze na mozek. Když už si nedokážeš sehnat chlapa, co by si tě vzal, nemohla bys aspoň sbalit někoho, kdo by ti to pořádně udělal? Pak bys snad konečně nebyla taková mrcha závistivá.“

Teď už měla co dělat, aby si udržela image dámy. Zprudka se nadechla se a počítala do deseti.

„Nejvyšší čas, aby ses odtud odstěhovala,“ řekla povýšeně.

„To bych taky ráda, jenže nemám kam, vedoucí mi totiž řekla, že by mi sice ráda vyhověla, ale že neví jak, protože s tebou nechce sedět vůbec nikdo,“ vychrlila ze sebe Kristina a šla se vydýchat do sousední kanceláře.

„Bestie jedna,“ ulevila si hned ve dveřích.

Obě kolegyně si ji překvapeně změřily.

„Co se stalo?“ zeptala se Tereza.

„Zase mě tak vytočila, že jsem musela na chvíli vypadnout,“ odpověděla Kristina.

„Ale, ale!“ zasmála se čerstvá padesátnice Blanka. „Copak ti naše madam provedla?“

Kristina jim dopodrobna vylíčila, do jakého průšvihů dostalo Lauřino žalování nového kolegu Tomáše.

„Je to koza nebeská, já jsem to říkala hned,“ vyjádřila svůj názor Blanka.

„Moje řeč, tu nám tady byl čert dlužen,“ přidala se k ní Tereza. „Nosí se jak královna ze Sáby a ustavičně se tváří, že jí nikdo nesaháme ani po paty. A přitom je líná jako veš, už jste někdy viděly, že by třeba vyprázdnila skartovačku?“

„Ani náhodou, a přitom se máme střídat,“ odpověděla jí Blanka.

„Na spisy do archivu taky ani nesáhla,“ přisadila si Kristina. „Hodila do pytle pár kousků, aby se neřeklo, a tím to zvadlo, všechno ostatní nechala na krku mně.“

„Nediv se, mohla by si zlomit nehet,“ ušklíbla se Tereza. „Já vůbec nechápu, jak ji sem mohla šéfka přijmout. Copak nepoznala na první pohled, že mezi nás vůbec nezapadá?“

„Jako bys neznala Miladu,“ povzdychla si Blanka. „Když viděla, jak dlouho už je bez práce, neměla to srdce ji odmítnout. Já jsem jí říkala už mockrát, že na to svoje sociální cítní jednou dojde, ale nedá si říct.“

„To se jí teda povedlo,“ nadávala Kristina. „Sama udělá skutek milosrdenství a my ho máme odnášet.“

Ještě chvíli si s kolegyněmi notovala a pak šla utěšit zdrceného Tomáše. Seděl ve své kanceláři jako hromádka neštěstí a tupě zíral na monitor.

„Buď v klidu, Tome,“ chlácholila ho. „To bude zase dobrý.“

„Co když mě fakt vyhodí?“ zoufal si Tomáš. „Naši by mě přetrhli, moje první místo a průšvih hned ve zkušebce.“

„Nikdo tě nevyhodí, tady se to nedělá,“ utěšovala ho Kristina.

„Víš to tak jistě? Co když ze mě udělaj exemplární případ?“

„Neudělaj, makáš přece dobře.“

„Snad jo, doteď si mě šéf docela chválil.“

„Tak vidíš, určitě to ustojíš, ale pro jistotu se budeme nějakou dobu vídat mív.“

„Jo, jenom si spolu vždycky zajdeme do jídelny, proti tomu snad nikdo nemůže nic mít.“

„To víš, že ne, dělaj to přece všichni.“

„Nejradši bych tu bonzačku přetrhnu! Stál jsem kvůli ní před šéfem jak pako a vůbec jsem nevěděl, co mám říct.“

„Buď rád, že ti nešéfuje ženská, to bys měl daleko horší.“

„To asi jo, ve finále to našťestí vzal s nadhledem,“ připustil Tomáš. „Když se vyzuřil, poplácal mě po ramenou a poradil mi, abych se s tebou scházel někde venku.“

„Tak vidíš, že ti nic nehrozí,“ rozesmála se ulehčeně Kristina. „Mužská solidarita našťestí nezná hranic.“

„Zato ženská závist dovede pěkně zatopit, kdykoliv si na tu bestii vzpomenu, pění se mi krev.“

„Však jsem jí za to její žalování dala co proto,“ pochlubila se Kristina. „Jak jsem byla v ráži, vmetla jsem jí přímo do tváře, že je mrcha závistivá.“

„To sis fakt dovolila?“

„Proč ne, když je to pravda! Je bez sebe zlostí, že sama nemá chlapa, tak kolem sebe takhle kope. Kéž by ji už konečně někdo sbalil, pak by snad byl od ní pokoj.“

„To by se musel stát zázrak,“ povzdychl si Tomáš.

Laura se mezitím ve své kanceláři třásla vzteky, rozlícená razancí, s jakou se do ní mladší kolegyně pustila.

Spratek jeden nevychovaná, jestlipak já bych si tohle dovolila vůči někomu o patnáct let staršímu? Vyhodit je oba měli, pak by jim snad konečně spadnul hřebínek. Zlatá Táňa, proč jenom tu nezůstala, nemusela bych se tu rozčilovat s tímhle frackem.

Při jejím nástupu vypadalo všechno růžově, s pohodovou Táňou si docela sedly a přes značný věkový rozdíl spolu dobře vycházely. Dnem Tánina odchodu do důchodu se však pohodová atmosféra z kanceláře vytratila stejně rychle jako pára nad hrcem. Kristina byla z docela jiného těsta, a ačkoliv sama ještě zhola nic nedokázala, od prvního dne se chovala tak, jako kdyby spolkla všechnu moudrost světa. Jejich spolupráce skřípala od samého začátku ve všech směrech. Nebylo divu, perfekcionistka, zakládající si na každyčickém detailu svého vzhledu, mohla jen stěží najít společnou řeč s někým, kdo v chování i oblékání preferuje ležerní styl. Navíc byla na tenhle typ děvčat doslova alergická. Suverénky, které se v odrbaných džínách a okopaných converskách v metru bezstarostně svalily na okraj sedadla a pak si s nohama nataženými metr před sebe a s roztaženými koleny spokojeně hověly, ji vytáčely ještě o poznání víc než mladíci ve vytahaných

teplácích. Kdykoliv na některou takovou narazila, pokaždé spílala nemilosrdnému osudu, který ji z noblesního prostředí srazil mezi spodinu, nemající o slušném chování a oblékání ani potuchy.

Jí samotné bylo podobné chování cizí, jednak vyrostla na malém městě, kde se lidé mezi sebou vesměs znali a jakýkoliv prohřešek proti dobrým mravům zpravidla s radostí donesli rodičům, a jednak měla za sebou nespočet jednání s movitými klienty, při nichž bylo dodržování veškerých zásad etikety naprostou samozřejmostí. Sdílet po tom všem kancelář s přímo ukázkovým exemplářem nastupující generace, která má sebevědomí na rozdávání a nikdy si nenechá nic líbit, bylo pro ni opravdu za trest.

Doma si otevřela láhev vína a s náladou na bodu mrazu pomalu popíjela.

Závistivá mrcha? Co si o sobě ta drzá holka vůbec myslí?

Hluboce ji urazilo, když si Kristina dovolila říct jí do očí něco takového, ale ještě hůř nesla fakt, že to byla pravda. Lhát si do kapsy nemělo smysl, opravdu jí záviděla všechno to, o co ona sama dávno přišla: partnera, mládí a hlavně tu nádherou bezbřehou bezstarostnost. Kdysi byla i ona přesvědčená, že svět jí leží u nohou a že stačí jakékoliv přání jen vyslovit. Jenže stačilo zamilovat se do nesprávného muže a všechno šlo od deseti k pěti. Neustálé oddalování snu o vdavkách a velké rodině nesla postupem času čím dál hůř, ve své zamilovanosti se však bohužel včas nepozastavila nad tím, že kdykoliv o něčem takovém začala, kličkoval její ženatý partner jako zajíc před namířenou puškou.

Proč jenom byla tak naivní a tolik let mu věřila všechny ty stokrát omílané důvody, proč rozvod momentálně nepřipadá v úvahu! Kdyby ho byla prokoukla včas, nemusel jí život protéct mezi prsty a nemusela se věčně vracet do prázdného bytu. Navíc je teď už na spoustu věcí beznadějně pozdě, protože